

ja loomad ilma fööma joomata, külal püsiv aru läes, kui suur maailm on. Neljas küsimine aga — — — " Siin hakkas väike Klaus hapu näuga oma kakkalt sügama.

Härra: „Noh, kas seletus puundub?"

Wäike Klaus: „Ei, ei, aga, aga — — —"

Härra: „Noh, ruttu siis, edasi!"

Wäike Klaus: „Noh, kui härra kässib, olgu peale. Neljas küsimine oli: Kui kassiks ma härrat arivan? Vaastus: Rakstumine ja üheksa hõbetülli."

Härra: „Mitte enam? See on natuke wähä!"

Wäike Klaus: „Lubage, ma seletan. Meie Jässand ja Õnnistegija on kolmekümne hõbetülli eest äraantud; siis pean teid, armuline härra, muidugi natuke alwemaks arvama."

Härra naeratas ja laskis väike Klaus'i rahuga minna, kus sell' kombel oma kainu naljakal kambel hõdast eli peastnud.

Kõigesuuremad karjad.

Kõigesuuremad karjad peetakse küll Põhja-Ameerikamaal. Seal on ühel kuni 225,000 (see on ligi weerand million) tükki veiseid, kelle

söötmiselks karjasmaad on, mis ühtekokku pitkuti 260 versta ja lainti 130 versta mõedawad, teeb 33,800 riutiversta, see on peaegu laks korda nii suur, kui terve Eesti lubermang. Nende karjade hoidmiselks on 400 karjast 3000 hobusega ammetis. Igaaasta saab 60,000 waikale märgid peale võletud. — See lähääb korda. Meil on juba seit küll, kui kuuleme, kuidas Lõunae-Venemaal 10,000 tükki suurused hooste karjad on, kelle wahtimiselks ja söötmiselks kaa suure mõeduline karjaste hulg ja karjasmaad tarvis on, ja siiski kaub selle hirmfa suure hulga waastu, mis Ameerikamaal leitakse.

Niisamima nagu Ameerikamaal veiseid ja sugu kaevataklse ja hoitakse, niisamima on jälle Lõuna-Austraaliamaal lammasitega lugu, kelle karjad niisamuti tuhandete järal loetakse.

Mõni nalja natukene.

Vladis: „Kas ja tööste oled oma föigeparema föbra Jüriga vihameheks saanud? Kui ma seda kuulda said, ei tahnid ma seda ueludagi."

Jaan: „Ega ma südamest viha ei kanna, ma teen aga muidu nenda. Vaata, Jüril siidis kolme päeva eest pojuk, ja ei ma kardan,